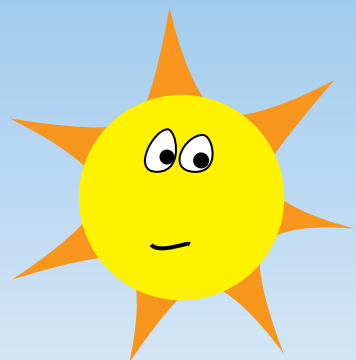
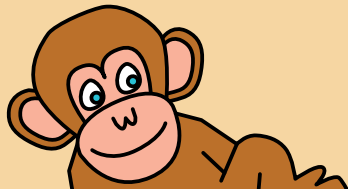
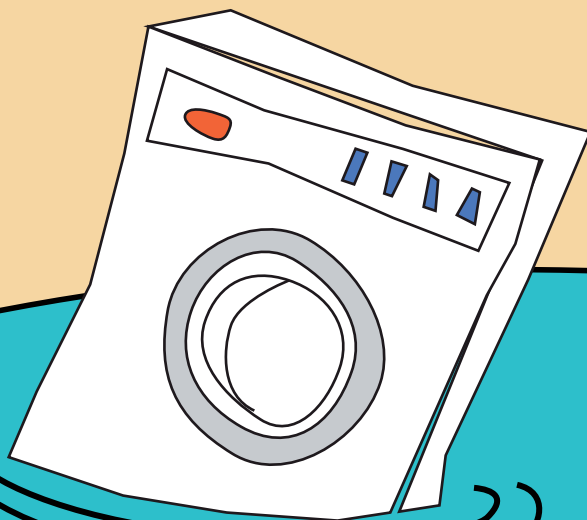
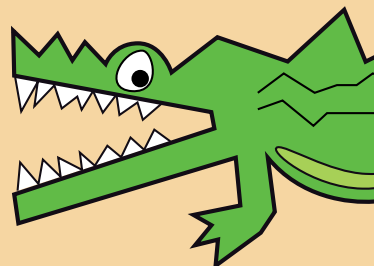
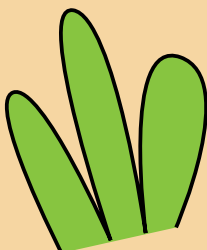
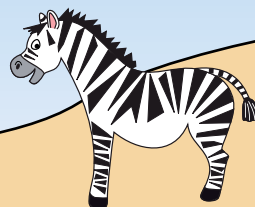

El cocodrilo Tolilo

El Cocodrilo Tolito

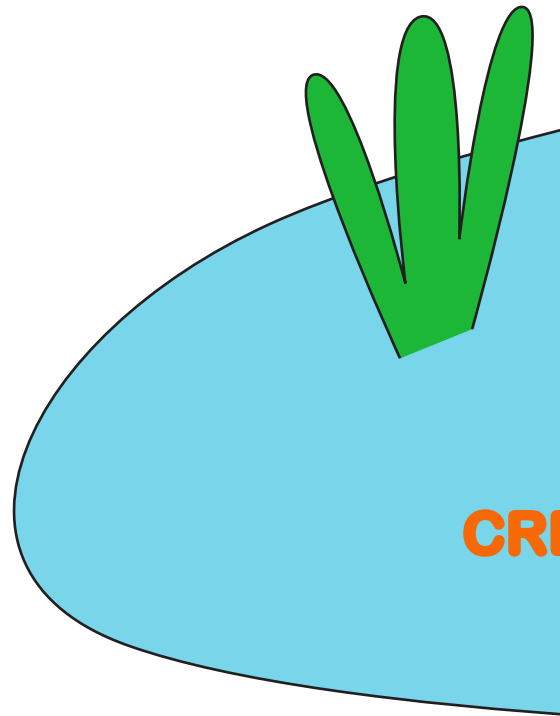
TEXTOS: Yolanda Jover Olmos

IL·LUSTRACIONES: Quique Jover Olmos

En una enorme llacuna tot just al mig de l'Àfrica vivia un cocodril que tenia unes dents molt, molt grans. Se les raspallava tres vegades al dia i no faltava mai a la revisió del dentista. Presumia, per això, de la dentadura més forta i sana de tota la tolla.

Un dia va aparéixer a la llacuna un objecte estrany: blanc, lluent i amb una forma més o menys quadrada.

RASPA

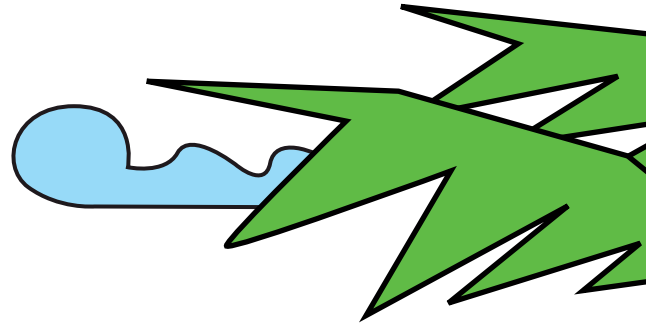
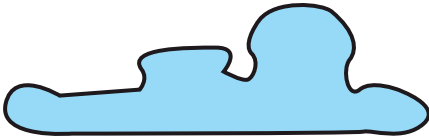
TOLILO

**SUPERDENTS
DE TOLILO**

ALL DE DENTS

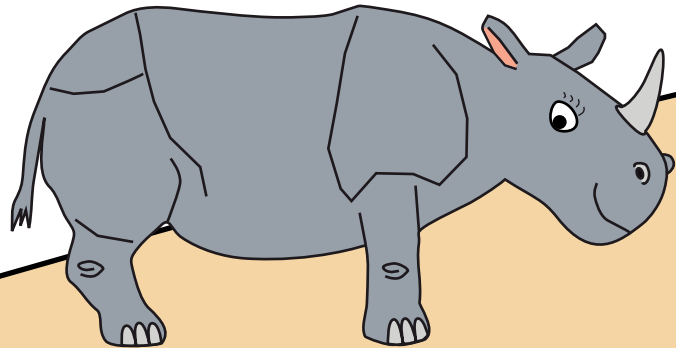
EMA DE DENTS

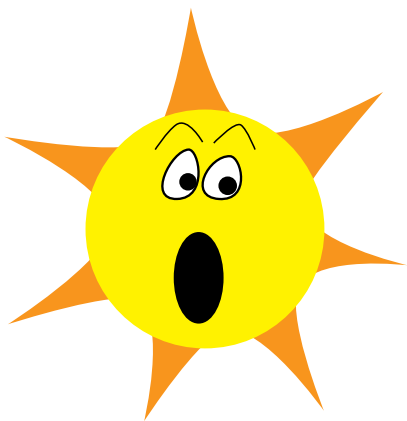

Ningú no gosava tocar-lo, fins que arribà el cocodril Tolilo i digué:

- Jo, d'una sola dentada, esbrinaré què és això. I va obrir la seua boca grossa, disposat a la gran mossegada. Però, catacrac!, l'objecte no era sinó una antiga rentadora que algú, gens cívic, havia llençat al llac. I, és clar, ni les mateixes dents de Tolilo no van poder amb un material tan dur.

No li'n quedà sencera ni una. Adéu a les
seues meravelloses vuitanta dents.
Tolilo se n'anà corrents al dentista per tal
de veure si podia curar-li la boca, però les
dents són xicotetes joietes que no es poden
recuperar tan fàcilment.

La seua amiga, la dentista Florinda, li va dir:

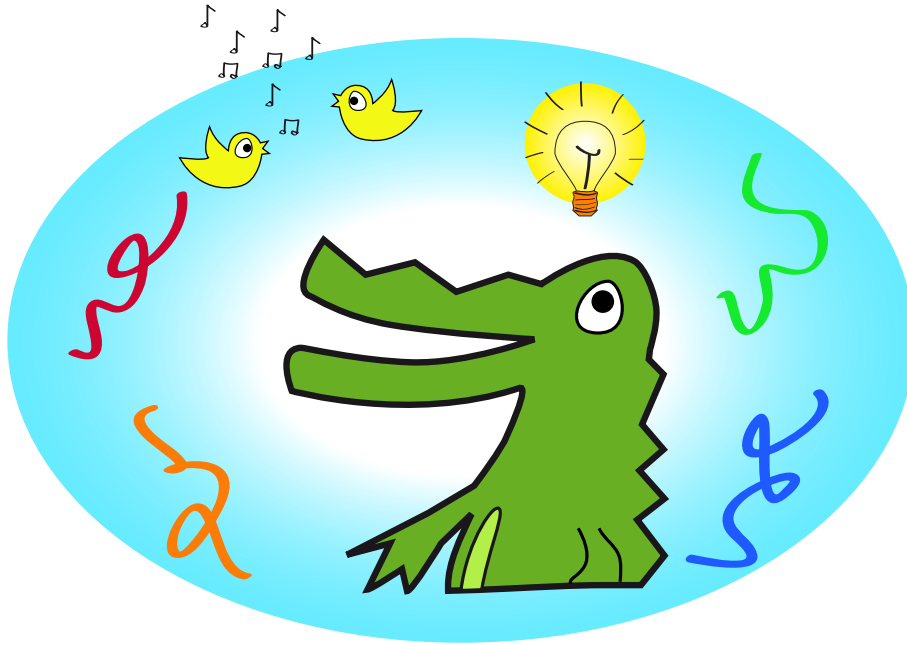
- Únicament puc fer-te una dentadura postissa, però tardaré més d'un mes perquè tens moltes dents i molts queixals. Fins aleshores, hauràs de menjar només coses blanquetes, com ara purés i sopetes.

Tolilo plorà i plorà. I continua plorant, fins que el soroll del seu estómac fou més fort que el del seu plor. Així, doncs, deixà de plorar i començà a cavil·lar, que és una cosa molt més efectiva.

Tenia tanta fam! Primer va tastar una sopeta de peix, després una crema de carabassó. I... sí, no estava gens malament, però tot això no l'omplia prou. No va rendir-se i continuà cercant alguna solució, malgrat que hagué d'arribar a la regió de Flucutan, on hi va descobrir un aliment que mai no havia tastat: els gelats.

Brillants, de colors, dolços i saborosos,
refrescants i de diferents sabors, va engolir-
se'n més de trenta en un moment, i , per fi,
després de molt de temps, es trobà saciat.
Va comprar-se una màquina de fer gelats i
se'n tornà a sa casa. Tenia una idea genial,
més que genial: elaboraria els seus propis
gelats.

Però no penseu que es tractava de gelats de maduixa, llima o xocolata solament. Els seus serien gelats molt especials: de llentilles, d'hamburguesa amb formatge, de peix al forn, d'entrepà de xoriço... Qualsevol sabor seria possible per a la màquina de Tolilo. Dit i fet, tots els menjars que enyorava els va crear transformats en saborosos gelats. Se'ls menjava tan a gust que pensà que també als seus amics els abelliria tastar-los.

Per això, més feliç que una perdiu, es va col·locar al centre de la llacuna amb un cartell que deia:

Es venen gelats del teu sabor preferit

I es va fer tan famós que des de totes les parts del món venien a demanar-li gelats diferents i amb un punt únic, personal. Molt prompte, tots oblidaren que Tolilo no tenia ja les dents. Ni ell mateix no se'n recordà, ni tampoc d'anar a recollir la seua dentadura postissa, perquè no li calia.

lenties

espaguetis

espinacs

xoriço

paella

hamburguesa

pizza

maduixa

albergina

lima

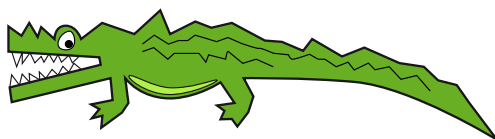

xocolate

carlota

Tolilo

té un problema
molt gran per culpa
d'algunes persones que no
pensen en els altres i tiren
el fem al carrer. Però amb
imaginació, ganes i molta
il·lusió troben la
solució

